

Tranquils, que n'hi haurà per a tots!

Dinovè durant l'any

© Mots per a la família - Jordi Castellet

Un treballador es presenta al despatx del seu cap i li demana un augment de sou. «Miri, m'ha d'apujar el sou, perquè hi ha tres companyies que corren al meu darrera!» A la qual cosa, el seu cap, se'l mira de dalt a baix, desconfiat, i li contesta: «ah, sí? I quines companyies són aquestes?» Li respon: «Doncs, miri, la de l'aigua, la del gas i la del llum.»

Un treballador no gaire qualificat es presenta a una entrevista de feina, exigint una remuneració més alta que la que pertocava als operaris més bons. Quan se li pregunta per què demanava més del que tocava, respongué: «treballaré més i millor del que ho fa el millor dels vostres empleats; per tant, m'ha de pagar més que a ells.» Sens dubte, una manera inusual de raonament.

Booker T.

Washington (+1915), es va fer ressò d'un sentiment similar. «He après que l'èxit s'ha de mesurar, no tant per la posició que un ha aconseguit en la vida, com pels obstacles que un ha superat mentre intenta tenir èxit.» Curiosa mentalitat, la que ens vehicula l'Evangeli.

Contemplem l'evangeli dels fidels que resten a l'espera de la vinguda del Senyor (Lc 12,32-48). Jesús utilitza dues paràboles per explicar el que vol dir. En primer lloc hi ha la paràbola del servent vigilant,³²⁻⁴⁷ on Jesús anima els seus deixebles a estar alerta, a punt per a l'acció, ja que esperen la vinguda del Mestre. Que vindrà és cert, però el moment, el temps en què ell arribarà, ningú no ho sap. El Senyor ha de venir de forma inesperada. Malgrat tot, ja ho fa ara, en present, en la nostra vida quotidiana, a través de la gent que coneixem i dels més impensables esdeveniments. No obstant això, l'última vinguda del Senyor serà en el moment de la mort. Ens cal restar atents per reconèixer el Senyor, disposats a reunir-nos amb ell en les poques i sorprenents oportunitats de cada dia. Aquesta és la millor manera de preparar-se, d'entrenar-se per a la trobada definitiva amb el Senyor en l'instant definitiu.

En la segona paràbola que conté el passatge, la del servent fidel,⁴²⁻⁴⁸ Jesús reitera la lliçó de la primera amb el títol de la fidelitat. Interpreta allí dues actituds diferents dels deixebles en absència de l'amo. El deixeble intel·ligent es

manté ferm en el seu lloc de servei. El ximple, en canvi, porta a un estil de vida complaent, fent-se la llei a la seva pròpia mesura. El dia del judici final arriba indefectiblement amb el retorn del mestre. Si

el fidel rep un càstig, en canvi, la infidelitat, literalment, «és tallada a trossos» per anar a ocupar un lloc entre els incrèduls. Llavors Jesús amplia i projecta llum sobre el tema de la recompensa i el càstig, que no sempre s'han d'entendre de forma ultramundana. «⁴⁷El servent que, coneixent la voluntat del seu amo, no ha preparat o no ha fet allò que l'amo volia, rebrà molts assots. ⁴⁸En canvi, el qui, sense conèixer-la, s'ha fet mereixedor d'un càstig, rebrà menys assots.»

temporal, on

s'executa un procés de recuperació i guariment per als creients que moren en pecat venial, que són la gran majoria. No poden ser admesos en el cel directament, perquè el mal encara sojorna en ells.

Malgrat tot, no poden ser condemnats al càstig etern, perquè el seu pecat no és mortal.^{1Jn 5,16-17}

Molts cristians protestants mantenen un problema amb aquesta doctrina del purgatori. Una de les raons que addueixen és que la Bíblia de la Reforma no inclou el segon llibre dels Macabeus, que dona clarament suport a aquesta doctrina.^{2Ma 7} Malgrat tot, la doctrina del purgatori té sentit, especialment a la llum dels passatges bíblics, com aquest que aquí s'estudia. De fet, proporciona una tercera alternativa al blanc o negre, a la benedicció o a la condemna absoluta. En el pensament diví es mantenen més matisos que no pas la simplificació entre el tot o res. Els grisos, els fúcsies i els magenta existeixen.

La doctrina del purgatori satisfà tant la misericòrdia com la justícia divines. Es tracta sempre de bones notícies, d'Evangeli, per a tots aquells que lluitem contra nosaltres mateixos per assolir uns ideals que tots els cristians tenim com a objectiu. Es tracta, doncs, d'una gran font d'esperança conèixer que, fins i tot si morim en aquest estat imperfecte, lluitant podem rebre un càstig menor, però ser admesos, de totes maneres a la benaurança del cel.

